

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 466/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., Centrum 23, Považská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/1/2022-211 z 21. februára 2023, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/1/2022-376 zo 6. novembra 2024, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/1/2022-391 z 27. januára 2025, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/1/2022-408 z 11. marca 2025, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. mája 2025 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu namietanými v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je stranou v súdnom konaní žalobcu Správcovská a reštrukturalizačná, k.s., Horná 13, Banská Bystrica, IČO 36 866 555, správcu úpadcu Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža v konkurze, Domaniža, IČO 00 200 051 (ďalej aj „žalobca“), proti sťažovateľovi v postavení žalovaného o zaplatenie 80 466,50 eur z titulu vrátenia časti odmeny správcu konkurznej podstaty.

3. Krajský súd rozsudkom č. k. 43Cbi/1/2022-211 z 21. februára 2023 rozhodol o návrhu žalobcu o zaplatenie 80 466,50 eur tak, že návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol, sťažovateľa zaviazal na úhradu žalovanej sumy a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Sťažovateľ podal 26. júla 2024 na najvyššom súde dovolanie. Krajský súd uznesením č. k. 43Cbi/1/2022-391 z 27. januára 2025 dovolacie konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

6. Sťažovateľ vzhľadom na svoj vek 78 rokov, ako i príjem len z vymeraného dôchodku a na pôvodne stanovený súdny poplatok za dovolanie vo výške 9 655,98 eur požiadal konajúci súd o jeho odpustenie. Krajský súd jeho žiadosti nevyhovel a až na podanú sťažnosť krajský súd reagoval tak, že uznesením č. k. 43Cbi/1/2022-376 zo 6. novembra 2024 priznal oslobodenie vo výške 80 %. Týmto uznesením vznikla sťažovateľovi povinnosť uhradiť súdny poplatok vo výške 1 921 eur. Avšak ani túto sumu vzhľadom na svoje životné mesačné náklady a v súvislosti s prebiehajúcim exekučným konaním sp. zn. 331 EX 286/24 vedeným exekútorským úradom súdneho exekútora JUDr. Crkoňa na zrážky z vyplácaného dôchodku sťažovateľ nemal z čoho uhradiť. Exekúcia sa týka právoplatnosti rozhodnutí súdov, podľa ktorých je sťažovateľ povinný uhradiť sumu, ktorá bola predmetom dovolacieho návrhu vo výške 80 466,50 eur s príslušenstvom. Predmetná exekúcia bola proti sťažovateľovi začatá koncom júla 2024, pričom do konca roka 2024 sťažovateľovi exekútor v tomto exekučnom konaní z jeho účtu a úhrad z vyplácaného dôchodku celkovo exekvoval sumu 4 897,67 eur.

7. V dôsledku skutočnosti, že sťažovateľovi nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu, nebol tento objektívne schopný riadne a včas uhradiť súdny poplatok a dovolacie konanie bolo zastavené, a preto sa vo veci ďalej nekonalo a najvyšší súd dovolanie sťažovateľa nepreskúmal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa sťažovateľa boli jeho označené práva porušené aj postupom konajúcich súdov.

9. Sťažovateľ zastáva názor, že konajúce súdy nepostupovali z hľadiska dokazovania a hodnotenia dôkazov v zmysle princípu rovnosti strán a hľadania objektívnej pravdy.

10. Postup odvolacieho súdu, ktorý svojím rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacie dôvody sťažovateľa a jeho právnu argumentáciu v konaní vyhodnotil jednostranne vždy v jeho neprospech, sťažovateľ považuje za nesprávny postup poškozujúci jeho procesné práva.

11. Podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutia boli odôvodnené vždy výlučne právne odlišným vyhodnotením skutkového stavu, ako sťažovateľ argumentoval vo svojich podaniach a vyjadreniach.

12. Najvyšší súd ako súd odvolací podľa tvrdenia sťažovateľa nesprávne vyhodnotil námietku litispendencie. Podľa sťažovateľa ide o totožné subjekty v prípade oboch návrhov, čo je zrejme zo späťvzatia prvej žaloby žalobcom z 31. januára 2022, ktorú súd akceptoval ako relevantný procesný úkon a konanie zastavil, pričom identický subjekt ako ten, ktorý zobral prvý návrh späť, podal žalobný návrh druhý, o ktorom sa riadne viedlo konanie. Žalobca podal nesprávny prvý návrh (nesprávne označenie žalobcu), svoj návrh následne zobral späť a ešte pred samotným právoplatným skončením prvého konania podal nový návrh so správnym znením jeho označenia, o ktorom súd konal a neprimerane tak takýto jeho chybný postup zvýhodnil žalobcu oproti zákonnému právu sťažovateľa.

13. Podľa názoru sťažovateľa rozhodoval miestne nepríslušný súd (sťažovateľ zastáva názor, že mal rozhodovať Okresný súd Považská Bystrica). Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 372n Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľa odvolací súd nemôže svoju argumentáciu založiť na neplatnom právnom predpise. Podľa sťažovateľa išlo o žalobu o zaplatenie, teda o klasický nárok, ktorý nemá súvis so samotným konkurzným konaním, a preto sťažovateľ namietal, aby sa konalo na súde v mieste jeho bydliska.

14. Podľa sťažovateľa odvolací súd arbitrárne odôvodnil rozhodnutie o jeho návrhu na prerušenie konania. Najvyšší súd uviedol, že v čase jeho rozhodovania bolo konanie, pre ktoré malo byť namietané konanie prerušené, už skončené. Podľa sťažovateľa mal odvolací súd túto skutočnosť vyhodnotiť v čase rozhodovania súdu prvej inštancie.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže záviselo od dosiaľ nevyriešenej právnej otázky, kedy je správcovi legitímne priznaná odmena právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami, tento ju v dobrej viere užíva a spotrebuje a následne je retroaktívne znížená.

16. Sťažovateľovi ako správcovi konkurznej podstaty bola pôvodne priznaná odmena po siedmich rokoch rozhodnutím krajského súdu č. k. 51K/142/1995-1623 zo 14. novembra 2018 krátená. Tie isté súdy o podobnej veci rozhodovali i v konaní na krajskom súde pod č. k. 51-24K/71/1996-Že-10316 z 26. septembra 2013 a v konaní na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obo/75/2013 z 29. apríla 2014, v ktorých prijali právny názor, že odmena správcu je správne stanovená v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 493/1991 Zb.“) platnej v čase začatia konkurzného konania vo výške 10 % z výpočtového základu. V prípade určovania výšky odmeny bola sťažovateľovi na základe rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2MOboV/4/2012 z 13. decembra 2016 pôvodná výška odmeny správcu stanovená na sumu 10 % z výpočtového základu podľa vyhlášky č. 493/1991 Zb. platnej v čase vyhlásenia konkurzného konania zmenená a rozhodnutím krajského súdu č. k. 51K/142/1995-1623 zo 14. novembra 2018 znížená z pôvodnej odmeny 139 376,80 eur na sumu 58 910,30 eur. Takéto diametrálne odlišné rozhodovacie spôsoby všeobecných súdov mali byť podľa sťažovateľa predložené na rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu.

17. Uvedené rozdielne právne názory na použitie právnych predpisov boli vydané vo veciach krajského súdu sp. zn. 51-24K/142/95-Že-1231 a najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/16/2011 vo veci určenia odmeny sťažovateľa ako správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní sp. zn. 51-24K/142/1995-Že a v inom konaní, v ktorom bol tak isto podaný návrh mimoriadneho

dovolania proti rozhodnutiam krajského súdu č. k. 51-24K/71/1996-Že-10316 z 26. septembra 2013 a najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/75/2013 z 29. apríla 2014 vo veci určenia odmeny správcu konkurznej podstaty [REDACTED] v konkurznom konaní sp. zn. 51-24K/71/1996-Že.

18. Žalobu o zaplatenie 80 466,50 eur s príslušenstvom z titulu vrátenia časti odmeny správcu do konkurznej podstaty podal nový správca konkurznej podstaty Správcovská a reštrukturalizačná, k.s., Banská Bystrica žalobou z 31. januára 2022. Na základe podaných odvolaní veriteľov a správcu konkurznej podstaty bolo prvostupňové uznesenie o ustanovení tohto nového správcu zrušené najvyšším súdom uznesením sp. zn. 1Obo/6/2021 zo 4. januára 2022. To znamená, že došlo k zrušeniu uznesenia o menovaní nového správcu od počiatku, teda od jeho menovania na schôdzi veriteľov. Z tohto časového faktu je podľa sťažovateľa zrejmé, že tento nový správca v čase podania žaloby 31. januára 2022 novým správcom nebol, a teda nebol oprávnený podať žalobu o vymáhanie sumy 80 466,50 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané 4. januára 2022, t. j. 27 dní pred podaním žaloby. Sťažovateľovi ako správcovi konkurznej podstaty bola pôvodná odmena vo výške 10 % z výpočtového základu znížená a v inom konaní bola správcovi konkurznej podstaty [REDACTED] pôvodná odmena priznaná vo výške 10 % z výpočtového základu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozhodnutiami a postupom, ktorý predchádzal ich prijatiu.

20. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľa so skutočnosťou, že mu nebolo priznané plné oslobodenie od súdnych poplatkov v dovolacom konaní, konajúce súdy arbitrárne vyhodnotili námietku litispendencie, námietku miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu, námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu a ústavne nesúladným spôsobom rozhodli o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania. Rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vychádzalo podľa sťažovateľa z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. V prvom rade ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ bol v ústavnej sťažnosti označený údajmi viažucimi sa na výkon funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu. Ústavný súd konštatuje, že v napadnutých rozhodnutiach bol sťažovateľ označený ako fyzická osoba, a nie ako správca konkurznej podstaty úpadcu (v uvedenom období už sťažovateľ nebol správcom úpadcu). Správcu konkurznej podstaty konkrétneho úpadcu nie je možné automaticky stotožňovať s fyzickou osobou, ktorá túto funkciu vykonáva. S prihliadnutím na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu tohto nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti, keďže ani jeho prípadné odstránenie by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a nevyhnutné identifikačné údaje sťažovateľa dohľadal vlastnou činnosťou.

22. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených ústavný súd zistil, že krajský súd rozsudkom č. k. 43Cbi/1/2022-211 z 21. februára 2023 rozhodol o návrhu žalobcu na zaplatenie 80 466,50 eur z titulu vrátenia časti odmeny správcu konkurznej podstaty tak, že návrh sťažovateľa na prerušenie

konania zamietol, sťažovateľa zaviazal na úhradu žalovanej sumy a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ podal 26. júla 2024 proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024 dovolanie, spolu s ktorým podal aj návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. O návrhu sťažovateľa na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov rozhodol najskôr vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 43Cbi/1/2022 z 15. augusta 2024, ktorým sťažovateľovi v postavení žalovaného oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, a následne na základe sťažnosti sťažovateľa senát súdu prvej inštancie uznesením č. k. 43Cbi/1/2022-376 zo 6. novembra 2024 rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zmenil tak, že sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 80 %. Z príloh k ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. decembra 2024. Následne vyšší súdny úradník výzvou zo 17. decembra 2024 doručenou právnomu zástupcovi sťažovateľa 2. januára 2025 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 1 921 eur, ktorá predstavuje 80 % z poplatkovej povinnosti sťažovateľa, ktorá mu vznikla podaním dovolania (zo sumy 9 605 eur). Vo výzve krajský súd sťažovateľa poučil o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku. Výzva bola doručená právnomu zástupcovi sťažovateľa 2. januára 2025. Následne vyšší súdny úradník uznesením č. k. 43Cbi/1/2022-391 z 27. januára 2025 zastavil dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie v súdom určenej lehote. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť. Uznesením krajského súdu č. k. 43Cbi/1/2022-408 z 11. marca 2025 bola sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení dovolacieho konania zamietnutá.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 43Cbi/1/2022-408 z 11. marca 2025:

23. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že tvrdením sťažovateľa, že spĺňa predpoklady na 100 % oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj pomermi sťažovateľa odôvodňujúcimi priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov sa krajský súd zaoberal v konaní o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Po preskúmaní pomerov sťažovateľa súd v rozhodnutí sp. zn. 43Cbi/1/2022 z 15. augusta 2024 a následne na základe sťažnosti sťažovateľa v rozhodnutí č. k. 43Cbi/1/2022-376 zo 6. novembra 2024 sťažovateľovi právoplatne priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 80 %. V uvedenom rozhodnutí súd podrobne vyhodnocoval pomery sťažovateľa, a teda jeho zistené osobné, zárobkové, ale aj majetkové pomery a v rámci nich aj prebiehajúcu exekúciu na jeho osobu, pričom dospel k záveru, že zistené pomery sťažovateľa mu umožňujú zaplatiť primeranú časť tohto súdneho poplatku, za ktorú považoval sumu 1 921 eur, ktorá predstavuje 20 % zo vzniknutej poplatkovej povinnosti za podané dovolanie, t. j. zo sumy 9 605 eur. Zastavenie dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku nemôže slúžiť na obchádzanie právoplatného rozhodnutia vyvolaním nového prieskumu majetkových pomerov sťažovateľa. Sťažovateľ svojím vôľovým prejavom bezodplatne previedol časť svojho majetku (bezodplatný prevod obchodného podielu v spoločnosti [REDAKOVANÉ]) na blízku osobu – svoju dcéru, čím vedome znížil hodnotu svojho majetku. Taktiež byty č. [REDAKOVANÉ] na prvom poschodí vo vchode [REDAKOVANÉ] bytového domu súpisného čísla [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] daroval svojej dcére. Pokiaľ preto sťažovateľ na základe vlastného rozhodnutia vyvolá svoju nemajetnosť darovaním majetku tretej osobe, nemôže sa potom takto dosiahnuť

nemajetnosti úspešne dovolávať vo vzťahu k plneniu zákonných poplatkových povinností (body 15 a 16 odôvodnenia).

24. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uzavrel, že po podaní dovolania sťažovateľom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024 mu vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie vo výške 9 605 eur, od ktorého súd sťažovateľa čiastočne oslobodil, a to v rozsahu 80 %, vyšší súdny úradník sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 1 921 eur predstavujúcej 20 % vzniknutej poplatkovej povinnosti, a to v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Zároveň sťažovateľa poučil, že v prípade nezaplatenia súdneho poplatku dovolacie konanie zastaví. Keďže sťažovateľ súdny poplatok za dovolanie v zníženej výške, na ktorého zaplatenie bol súdom vyzvaný, v súdom stanovenej lehote nezaplatil, krajský súd zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení dovolacieho konania (bod 18 odôvodnenia).

25. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti preskúmal obsah napadnutého uznesenia krajského súdu a nezistil žiadnu pochybnosť o jeho ústavnej konformite. Ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu o zastavení dovolacieho konania je ústavne udržateľný. Ak sťažovateľ nesúhlasil s oslobodením od súdnych poplatkov v rozsahu 80 %, mohol sa brániť podaním ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu č. k. 43Cbi/1/2022-376 zo 6. novembra 2024 v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote, a nie až proti uzneseniu č. k. 43Cbi/1/2022-408 z 11. marca 2025, ktorým došlo k zastaveniu dovolacieho konania. Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov.

26. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

27. Vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 43Cbi/1/2022-391 z 27. januára 2025:

28. Predmetným uznesením, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, bolo dovolacie konanie zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku vo výške 1 921 eur.

29. Proti tomuto rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ aj využil. Z uvedeného vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v sťažnosti proti uzneseniu súdu č. k. 43Cbi/1/2022-391 z 27. januára 2025 preskúmal krajský súd uznesením č. k. 43Cbi/1/2022-408 z 11. marca 2025.

30. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných

a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

31. Z uvedeného dôvodu sa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 43Cbi/1/2022-376 zo 6. novembra 2024:

32. Týmto uznesením bolo zmenené uznesenie krajského súdu sp. zn. 43Cbi/1/2022 z 15. augusta 2024 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov tak, že sťažovateľovi bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 80 %. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. decembra 2024.

33. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

34. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 27. mája 2025 (na poštovom podniku podaná 23. mája 2025). Ústavná sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

35. Nedodržanie zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je zákonom stanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako podanej oneskorene. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.4. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 43Cbi/1/2022-211 z 21. februára 2023 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024:

36. Predmetným rozsudkom krajský súd rozhodol o návrhu na zaplatenie 80 466,50 eur z titulu vrátenia časti odmeny správcu do konkurznej podstaty tak, že návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol a sťažovateľa zaviazal na úhradu žalovanej sumy. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4Obo/6/2023 z 24. apríla 2024 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu najvyššieho súdu dovolanie, avšak nezaplatil súdny poplatok, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu dovolacieho konania.

37. Z obsahu napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv mohol domôcť prostredníctvom inštitútu dovolania, čo aj využil, avšak nezaplatil súdny poplatok za podané dovolanie, čo viedlo k zastaveniu dovolacieho konania. Sťažovateľ síce tvrdil, že jeho osobné, zárobkové a majetkové pomery mu nedovoľovali zaplatiť súdny poplatok ani po rozhodnutí o oslobodení od súdnych poplatkov v rozsahu 80 %, avšak krajský súd zistil, že sťažovateľ sa vedome zbavoval svojho majetku jeho bezodplatným prevodom na svoju dcéru a umelo sa snažil navodiť dojem nemajetnosti. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok za dovolanie, dovolacie konanie bolo zastavené z dôvodu na strane sťažovateľa, čo *de facto* znamenalo nevyužitie zákonnej možnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Uvedené nie

je možné nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovateľ v tomto prípade reálne mal.

38. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu